

2

„Ty se bojíš!“ zašeptal Oskar a sjel Evu pohr-
„Ldavým pohledem.

„Nebojím!“ zasyčela na něj Eva.

Stáli spolu přede dveřmi babiččiny ložnice, které byly trochu pootevřené. Na chodbě bylo slyšet její tiché pochrupování. Eva věděla, že klíč ke dveřím do podkroví je ukrytý v malé stříbrné krabičce vedle babiččiny postele.

„Už zase cítím naftalín,“ podotkl Oskar a nakrčil nos. „No tak jdi.“ Strčil hlavu do pootevřených dveří. „Nebo snad chceš couvnout?“

Eva mu nevěnovala pozornost a opatrně drcla do dveří, které se pootevřely dost na to, aby se mohla protáhnout dovnitř. Jako vždy ji uvítala vůně pudru a levandule. Milovala ba-

biččin pokoj plný tlumených barev a oblých rohů.

Došla po špičkách k nočnímu stolku a třesoucíma se rukama otevřela stříbrnou krabičku na drobnosti. Opatrně sebrala malý mosazný klíček a vrátila víčko na místo. Babiččina tvář byla zcela klidná, vypadalo to, že hluboce spí. „Promiň,“ špitla Eva neslyšně ke spící postavě a vycouvala z pokoje zpátky na chodbu.

Dovedla Oskara chodbou až k žebříku vedoucímu na půdu.

„Půjdu první,“ řekl Oskar, protáhl se kolem Evy a pokradmu jako ninja rychle zdolal všechny příčky.

„Tak jo,“ zamumlala Eva. Pochytala všechny záhyby dlouhých šatů, sevřela je v podpaží a potom následovala Oskara na žebřík. Oskar už mezitím stál pod malým poklopem na vrcholku žebříku. Poklop byl totiž zamčený.

Eva podala Oskarovi klíč a úzkostně sledovala, jak se otočil v klíčové dírce, příjemně zachrastil – a bylo odemčeno.

„Dobře!“ prohlásil Oskar spokojeně, zatlačil do padacích dvířek a zmizel v přítmí, které se ukrývalo za nimi. Eva se naposledy ohlédla směrem k pootevřeným dveřím babiččiny ložnice a následovala Oskara do podkroví.

* * *

Na půdě byla skoro úplná tma, až na pár úzkých paprsků světla, které sem pronikaly šterbinami mezi prkny v podlaze. Ve vzduchu byla cítit zatuchlina a plíseň.

„Tady je to *úžasný*!“ prohlásil Oskar.

„Pssst!“ okřikla ho Eva. „Probudíš babičku!“

Oskar si zapnul na mobilu funkci baterky a jasný proud světla zalil stoh zaprášených krabic opřených o jednu ze stěn. Oskar pomalu

přejížděl baterkou po celém prostoru a postupně jí osvětloval starou kovovou truhlu, lakovanou dřevěnou krabicí, která vypadala jako z Číny, další hromady krabic a stohy starých novin.

„V každém případě mi to tu nahání strach,“ poznamenala Eva tichým hlasem. Otrásla se, když zaslechla škrábání a šramocení krys, které narychlo utíkaly před nezvanými hosty.

Oskar se šel zblízka podívat na noviny, které ležely až na vrchu celé hromady.

„Podívej se na to datum,“ ukázal na titulní stránku a podržel nad ní baterku, aby si ji Eva mohla přečíst.

„Tisíc devět set třicet sedm! Ty jsou ale staré!“ hlesla Eva nesměle a opatrně přejela rukou po starém papíře. Byl na dotek křehký a hebký a když Eva noviny zvedla, cítila zvláštní brnění v prstech. Přejela očima titulky na přední straně a v její paměti jako by něco docvaklo.

„Čtyřiaadvacátý květen 1937,“ přečetla nahlas. „To je přece den a rok, kdy se narodila moje babička!“

„To je děsivý,“ řekl Oskar. Někam poodešel a světlo si vzal s sebou. „Hele, pojd’ se podívat na tohle.“

Eva se přidala k Oskarovi, který klečel před velkou kovovou truhlou. Byla pečlivě zamčená mohutným visacím zámkem z oceli. Z toho Eva pochopila dvě věci: za první, že uvnitř je něco důležitého, co prostě musí vidět; a za druhé, že budou muset přijít na nějaký způsob, jak truhlu odemknout.

„Otevřeme to?“ zašeptala Eva.

Oskar vypadal pochybovačně. „To je na tobě.“

„Jo!“ zvolala Eva trochu až příliš nahlas a honem se ztišila: „Ale jak?“

„Mohl bych zkusit...“ řekl Oskar. Vytáhl z kapsy malé kožené pouzdro a otevřel ho. Uvnitř byl stříbrný švýcarský kapesní nůž.

„Ty jsi doopravdy ninja,“ podotkla Eva, na kterou to udělalo dojem.

„I kluci mohou být někdy užiteční,“ zamumlal Oskar. Vyklápěl z nože nejrůznější nástroje a zase je vracel zpátky, až se rozhodl, že pro tento úkol se bude asi nejlépe hodit šroubovák.

Oskar houpavým pohybem zastrčil do zámků špičatý konec šroubováku. Visací zámek byl zrezivělý a po chvilce štourání z něj vyšlo tiché cvaknutí. Oskar se podíval se širokým úsměvem na Evu a otevřel zámek, který s cinknutím dopadl na zem.

„Vejtaho,“ zašeptala Eva, „i když musím přiznat, že to bylo docela působivé.“

Víko truhly bylo těžké jako kámen a i když se do něj opřeli oba dva, nedařilo se jim ho otevřít.

„Musíme trochu víc zabrat,“ zašeptala Eva.

Oba naráz ze všech sil zatlačili. Víko se zvedlo a oni ho opatrně opřeli o zeď. Eva nahlédla dovnitř a Oskar jí k tomu svítil baterkou.

„Je to plné starých závěsů,“ pronesla Eva zklamane, když se rukama probrala dlouhými metry těžkého nachového sametu.

„A cos myslela?“ ušklíbl se Oskar. „Je to půda tvojí babičky.“

Vtom Evina ruka narazila až na dně truhly na něco těžkého. „Počkej!“

Znovu ucítla ten zvláštní pocit, jako by ji v rukách páliło a brnělo. Vyzvedla ze dna truhly malý balíček. Byl zabalený v červeném hedvábném papíru. Třesoucími prsty balíček rozbalila – a objevila drobnou figurku z křišťálu. Byla to soška jednorožce, o něco menší než dlaň její ruky. Křišťál jí ve světle baterky zářil v ruce a vrhal do všech stran podkroví malé světelné duhy.

„To je nádhera!“ vydechla Eva.

„Hm, nejspíš je to zajímavý,“ pronesl Oskar hlasem, který naznačoval, že mu to připadá všechno, jen ne zajímavé.

Eva si jednorožce opatrně usadila do dlaně a zvedla ho, aby se na něj podívala zblízka. Byl to ten nejnádhernější poklad, navíc překrásně vyrobený. Jednorožcova hlava byla vzepjatá a vzpřímená. Křišťál zachycoval světlo baterky a proměňoval ho v oslnivý třpyt. Po celém podkroví se točily střípky světla jako svatojánské mušky.

„Evi, tady se děje něco divného.“

Eva se nevzmohla na víc než v úžasu přihlížet. Z jednorožce začaly do všech stran proudit fraktály světla, jako by to byla obrovská zrcadlová koule. Bylo to... magické.

„Polož tu věc,“ varoval ji Oskar.

„Nemůžu.“ Eva se nemohla pohnout. Tak moc byla uchvácená světlem, mocí jednorožce.

Oskar se vrhl po krystalu, aby ho Evě vyrazil z ruky, ale už bylo pozdě.

Celé podkroví zalilo oslnivé bílé světlo.